

مسیح به عنوان آن که کرداری تحت حکمرانی آسمانی دارد،
شبان ما، استراحت ما، و آن برزگر

خواندن متون مقدس: متی ۹: ۲۰-۲۲؛ ۳۶؛ ۱۱: ۲۸-۳۰؛ ۱۳: ۳، ۱۸-۲۳

۱. مسیح آشکار شده است به عنوان آن که کرداری تحت حکمرانی آسمانی دارد - دامن [گوشه] ردای
[جامه] او - متی ۹: ۲۰-۲۲:

آ. جامه مسیح نشانگر کردار عادلانه اوست، و گوشه نشانگر حکمرانی آسمانی است. «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو که: برای خود بر گوشه های رخت [جامه] خویش در قرنهای خود صیصیت بسازند و رشته لاجوردی بر هر گوشه صیصیت بگذارند. و بجهت شما صیصیت خواهد بود تا بر آن بنگرید و تمام اوامر خداوند را بیاد آورده، بجا آورید... و به جهت خدای خود مقدس باشید» - اعداد ۱۵: ۳۸-۴۰:

۱. رشته نشانگر بستن، و لاجوردی نشانگر آسمانی است.
۲. از این جهت، رشته لاجوردی نشان می دهد که به عنوان فرزندان خدا، کردار و رفتار ما باید زیبا باشد و تحت حکمرانی، فرمانروایی، و بستن توسط دولت، محدودیت، و مقررات آسمانی باشد.
ب. جامه نشانگر فضیلت در رفتار انسانی است؛ جامه خداوند نشانگر رفتار کامل او در انسانیتش، کمال بافضیلت انسانی او است.

پ. در فضیلت انسانی خداوند عیسی، قدرت شفا بخش وجود داشت. بنابراین، وقتی که زن بیمار گوشه جامه او را لمس کرد، قدرت فضیلت او [خداوند] به سوی آن زن رفت، و او شفا یافت.
ت. از کردار مسیح تحت فرمان آسمانی، فضیلت صادر می شود که تبدیل به قدرت شفا می گردد - متی ۱۴: ۳۶.

ث. لمس جامه خداوند در واقع لمس او در انسانیتش بود، که خدا در آن تجسم یافته بود (کولسیان ۲: ۹). با چنین تماسی، قدرت الهی او از طریق کمال انسانیتش، در کسی که او را لمس کرده بود تزریق شد و شفای آن شخص گشت (لوقا ۸: ۴۵-۴۸؛ عبرانیان ۱۲: ۲۲).
ج. خدا که در نور غیرقابل دسترسی ساکن است، در غلام-منجی از طریق انسانیت او برای نجات و مسرت آن زن، قابل لمس شد.
چ. جمعیت ازدحام کننده چیزی از غلام-منجی دریافت نکردند، ولی کسی که او را لمس کرد [دریافت کرد] (سرود ۵۵۹، بیت ۲ و بندگردان را مشاهده کنید).

۲. خداوند عیسی، شبان ما است، و ما، گوسفندان او هستیم - متی ۹: ۳۶؛ اشعیا ۴۰: ۱۱؛ ۵۳: ۶؛ حزقیال ۳۴: ۱-۵، ۱۱-۱۵:

آ. او ما را در مرحله آغازین مسرت از مسیح به عنوان مرتع های سبز و از روح به عنوان آب های راحت [استراحت]، شبانی می کند - مزامیر ۲۳: ۱-۲؛ ۱ تیموتائوس ۴: ۱؛ فیلیپیان ۱: ۱۹؛ یوحنا ۱۵: ۲۱؛ ۱ تسالونیکیان ۱۲: ۱۳؛ ۱ قرنتیان ۱۲: ۱۳.

ب. او ما را در مرحله دوم احیا و دگرگونی در راه های عدالت، شبانی می کند - مزامیر ۲۳: ۳؛ رومیان ۱۲: ۲؛ یوحنا ۷: ۳۸؛ رومیان ۸: ۴.

پ. او ما را در مرحله سوم تجربه حضور مسیح پنوماتیک رستخیز کرده، در حال راه رفتن در دره سایه مرگ، شبانی می کند - مزامیر ۲۳: ۴؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۲۲؛ ۲ قرنتیان ۱۲: ۷-۱۰.

ت. او ما را در مرحله چهارم مسرت عمیق تر و بالاتر از مسیح رستخیز کرده، شبانی می کند - مزامیر ۲۳: ۵:

۱. خداوند سفره ای برای ما به حضور دشمنانمان می گستراند - آ. ۵؛ ر. ک. ۲ سموئیل ۴: ۴؛ ۹: ۷، ۱۳؛ پیدایش ۱۴: ۱۸-۲۰؛ نحμία ۴: ۱۷.

۲. خداوند سر ما را با روغن مسح می‌کند، و جام ما لبریز می‌شود - مزامیر ۲۳: ۵؛ عبرانیان ۱: ۹؛ ۱ قرننتیان ۱۰: ۱۶، ۲۱.

۳. در مزامیر ۲۳: ۵، خدای سه یکتا را داریم - پسر به عنوان ضیافت، روح به عنوان روغن مسح، و پدر به عنوان منشأ برکت.

ث. او ما را در مرحله پنجم مسرت مادام العمر از نیکویی و محبت در خانه یهوه، شبانی می‌کند - آ. ۶: ۱. تحت شبانی ارگنیک مسیح پنوماتیک، نیکویی و محبت در تمام ایام عمرمان ما را دنبال خواهد کرد، و ما در خانه یهوه ساکن خواهیم بود تا ابدالابد - آ. ۶:

(آ) «نیکویی» به فیض مسیح اشاره دارد، «رحمت [محبت]» به عشق پدر اشاره دارد، و «در پی» بر مشارکت روح دلالت دارد. از این رو، فیض پسر، عشق پدر، و مشارکت روح با ما است - ۲ قرننتیان ۱۳: ۱۴.

(ت) مسرت از خدای سه یکتای فرآیند و تکمیل شده ما را به درون مسرت از خدا در خانه خدا (مسیح، کلیسا، روح ما، و اورشلیم نو - یوحنا ۱: ۱۴؛ ۲: ۲۱؛ ۱ تیموتائوس ۳: ۱۵-۱۶؛ افسسیان ۲: ۲۲؛ مکاشفه ۲۱: ۲-۳، ۲۲) می‌آورد، جایی که ما در آن در طول روزهای [زندگی] خود (در عصر حاضر، در عصر آینده، و در ابدیت) ساکن خواهیم بود.

۲. ما باید بجویم که تمام ایام عمرمان در خانه خدا ساکن باشیم - مزامیر ۲۷: ۴-۸: (آ) تا جمال [زیبایی] (دلربایی، دلپذیری، خوشایندی) خدا را مشاهده کنیم - آ. ۴، ۸؛ ۲ قرننتیان ۳: ۱۸.

(ب) تا از خدا پرس و جو کنیم، [یعنی] با او در مورد همه چیز در زندگی روزانه خود بررسی نماییم - مزامیر ۲۷: ۴؛ ر.ک. یوشع ۹: ۱۴.

(پ) تا در سایبان خدا نهفته باشیم و خود را در مخفیگاه خیمه خدا مخفی کنیم - مزامیر ۲۷: ۵؛ ۳۱: ۲۰.

(ت) تا بلند شده و سرمان توسط خدا برافراشته شود - ۲۷: ۵؛ ۲۸: ۶. (ث) تا قربانی‌های شادکامی را با سرود خواندن و سراییدن برای جلال خدا، به خدا تقدیم کنیم - آ. ۶؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵؛ فیلیپیان ۲: ۱۱.

۳. خداوند عیسی، استراحت ماست - متی ۱۱: ۲۸-۳۰:

آ. «بیاید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی [استراحت] خواهم بخشید» - آ. ۲۸: ۱. مشقتی [زحمت] که در اینجا ذکر شده است فقط به مشقت تقلا کردن برای حفظ فرامین شریعت و مقررات مذهبی اشاره نمی‌کند بلکه به کشمکش برای موفق بودن در هر کاری نیز [اشاره دارد]؛ هر که این گونه مشقت می‌کشد، همیشه بسیار گرانبار است.

۲. استراحت نه تنها به آزاد شدن از مشقت و بار تحت شریعت یا مذهب و یا تحت هر کار و مسئولیت دیگر، بلکه به آرامش کامل و رضایت تام نیز اشاره دارد.

ب. «یوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم یابید زیرا که حلیم و افتاده دل می‌باشم و در نفوس [جان‌ها، روان‌ها] خود آرامی [استراحت] خواهید یافت؛ زیرا یوغ من خفیف است و بار من سبک - آ. ۲۹-۳۰:

۱. برگرفتن یوغ خداوند، برگرفتن اراده پدر است. این تنظیم یا کنترل شدن توسط هیچ کاری نیست، بلکه فروگرفته شدن توسط اراده پدر است.

۲. خداوند چنین زندگی‌ای داشت، به چیزی جز اراده پدرش اهمیت نمی‌داد (یوحنا ۴: ۳۴؛ ۵: ۳۰؛ ۶: ۳۸)؛ او خود را کاملاً تسلیم اراده پدر کرد (متی ۲۶: ۳۹، ۴۲). از این جهت، او از ما می‌خواهد که از او بیاموزیم.

۳. آموختن از او، تقلید ظاهری از او نیست، بلکه نسخه برداری از خداوند در روحمان توسط برگرفتن یوغ او - اراده خدا - است. اراده خدا باید ما را در یوغ بگیرد، و ما باید گردن [جان] خود را در این یوغ بگذاریم تا تکثیر او شویم - ۱ پطرس ۲: ۲۱.

۴. استراحتی که با برگرفتن یوغ خداوند و آموختن از او می یابیم، برای روان های [جان های] ماست؛ این یک استراحت درونی است و نه چیزی صرفاً با طبیعت ظاهری.
۵. یوغ خداوند، اراده پدر است، و بار او، کار انجام اراده پدر است؛ چنین یوغی آسان است (خوب، مهربان، معتدل، ملایم، خوشایند – بر خلاف سخت، خشن، تیز، تلخ)، و چنین باری سبک است، نه سنگین.

۴. برزگر، شخص شگفت انگیز خداوند عیسی است، و بذر کاشته-شده نیز خود خداوند به عنوان تجسم خدای سه یکتاست – متی ۱۳: ۳، ۱۸-۲۳:

آ. ما باید بینش مسیح، آن برزگر را ببینیم که خود را به عنوان بذر حیات در انسان ها می کارد؛ این بینش، همان قلب بازیابی خداوند است، زیرا مربوط به خواست قلبی خداوند است.

ب. او مایل است به درون ما، مردم برگزیده خود بیاید تا از راه آمیختن، حیات ما باشد بدین جهت که خود را عنصر ما ساخته و ما را ابراز خود سازد.

پ. ایمانداران، که در مسیح با حیات خدا تولد تازه یافته اند، زراعت خدا هستند، مزرعه ای در خلقت نوین خدا برای رویاندن مسیح تا مصالح نفیس برای بنای خدا تولید شود – ۱ قرنیتان ۳: ۹، ۱۲.آ.

ت. طبق کتاب مقدس، رشد مساوی است با بنا؛ این توسط رشد بذر الهی حیات در درون ما رخ می دهد – ۱ یوحنا ۳: ۹؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ افسسیان ۴: ۱۵-۱۶.

ث. افسسیان ۳: ۱۷ آشکار می کند که خدای سه یکتا به درون ما آمده است تا با خود به عنوان عنصر و نیز با چیزی از ما به عنوان مصالح، در ما کار بنا را انجام دهد؛ این با مثل برزگر در متی ۱۳ به تصویر کشیده شده است:

۱. خداوند خود را به عنوان بذر حیات در دل انسان ها، [یعنی] خاک، می کارد تا بتواند در آنها رشد و زندگی کند و از درون آنها ابراز شود – آ. ۳.

۲. بذر، در خاک کاشته می شود تا با مواد مغذی خاک رشد کند. در نتیجه، محصول، ترکیبی از عناصر هم از بذر و هم از خاک است – آ. ۲۳.

۳. ما در درونمان مواد مغذی خاصی داریم که توسط خدا به عنوان یک آماده سازی برای آمدنش به درون ما جهت رشد در ما، آفریده شده است؛ خدا روح انسان را با مواد مغذی انسانی همراه با قلب انسان به عنوان خاک برای بذر الهی آفرید – ۱ پطرس ۳: ۴.

۴. سرعت رشد ما در حیات نه به بذر الهی بلکه به تعداد مواد مغذی که به این بذر می دهیم بستگی دارد. هر چه مواد مغذی بیشتری تامین کنیم، بذر سریعتر رشد می کند و بیشتر شکوفا می شود – متی ۵: ۳، ۸.

۵. اگر در روان خود، در انسان طبیعی خود، باقی بمانیم، هیچ مواد مغذی برای رشد بذر الهی وجود نخواهد داشت، اما اگر در انسان درونی خود تقویت شویم و اگر به روح خود توجه کنیم و روحمان را تمرین دهیم، مواد مغذی تامین خواهد شد و مسیح خانه خود را در دل های ما خواهد ساخت – افسسیان ۳: ۱۶-۱۷؛ رومیان ۸: ۶؛ ۱ تیموتائوس ۴: ۷؛ ر.ک. یهودا ۱۹.

۶. اگر می خواهیم خداوند به عنوان بذر حیات در درونمان رشد کند تا مسرت کامل ما باشد، باید به روی خداوند به طور مطلق باز شویم و با او همکاری کنیم تا کاملاً به قلبمان رسیدگی نماییم – متی ۱۳: ۳-۹، ۱۸-۲۳.

۷. از یک سو، خدا ما را با خود به عنوان عنصر تقویت می کند، و از سوی دیگر، ما مواد مغذی را مهیا می کنیم؛ از طریق این دو، خدا در مسیح بنای نهادی خود را انجام می دهد – بنای خانه او – در تمام وجود ما.